

عنوان مقاله:

مدیریت آبیاری و زهکشی در شالیزارها با توجه به ویژگی های بیولوژیکی برنج *Oryza sativa*

محل انتشار:

پنجمین کارگاه فنی زهکشی و محیط زیست (سال: 1387)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

ابراهیم پذیرا - عضو گروه کار زهکشی و محیط زیست، کمیته ملی آبیاری و زهکشی ایران، عضو هیئ

خلاصه مقاله:

به جرات می توان گفت که پس از گندم، برنج گیاهی است که می تواند در محدوده وسیعی از وی ژگی های اقلیمی رشد و نمو نماید. بطور کلی، برنج در تمامی قاره ها، بجز در نواحی قطبی می تواند کشت شود. این گیاه را می توان در مناطق خشک، همانند گندم و ذرت، بصورت دیم و فقط از طریق غرقاب و خشکی با تناوب زیاد، یا در شرایط استغراق طبیعی کشت کرد. کشاورزان نسبت به کاشت برنج در جلگ های رسوبی، دشت های سیلابی و در ترا سهای زمی نه های کوهپایه ای اقدام م ینمایند. هرچند میزان مقاومت به خشکی این گیاه از سایر غلات کمتر است، لیکن در نواحی خشک قاره آسیا و شمال قاره افریقا با موفقیت کشت می شود. با وجود حساسیت گیاه برنج به دمای کم محیط، عملکرد آن در بخش های شمالی ژاپن، چین و حتی در مناطق با ارتفاع بیش از 3000 متر از سطح دریا، همانند نواحی استوایی و نیمه استوایی قابل ملاحظه است. اغلب خاک های شالیزاری در مناطق ک مارتفاع (پست) قرار دارند. بدین ترتیب، می توان آب آبیاری را از زمین های بالا تر دریافت و مصرف نمود. اراضی با خاک های مرطوب (خیس زاری)، شامل دشت های رسوبی مسطح، ترا سها، کوهپایه های مرزبندی شده و یا حتی خا کهای زراعی مناطق مرتفع هستند، هر چند که در اکثر شرایط، زمین های شالیزاری در واحدهای فیزیوگرافی جلگه های رسوبی و سیلابی، مناطق دلتایی، زمین های ساحلی، کفه های جزر و مدی، خا کهای باتلاقی (خیس زاری) و بطور عمده دشت های رسوبی رودخانه ای قرار دارند. در کلیه نواحی گفته شده، رژیم رطوبتی آکوئیک که نشانگر رطوبت زیاد و کمبود نسبی اکسیژن است، برقرار م یباشد. لزوم فراهم بودن رطوبت زیاد و نیاز به اکسیژن کم، موجب گردیده تا وی ژگی های خاک های شالیزاری، در مقایسه با مناطق مرتفع و یا خشکه زاری تحت کشت برنج دارای دامنه تغییرات نسبی کمتری باشند

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/115796>

